

[Erik Eriksen.]

ringspartiet var tilfreds med, og som vælgerne underkendte på valgdagen.

Jeg må måske også have lov at gøre et par bemærkninger om valgpropagandaen. Socialdemokratiets valgpropaganda var i flere henseender ualmindelig frimodig; jeg tænker her på brugen af statistisk materiale; jeg tænker på et forhold som dette, at den højtærede statsminister, når han skulle forklare årsagerne til, at det ikke gik helt godt herhjemme, havde en stående undskyldning, nemlig at det var Suezkrisens skyld. Han kunne endda berette, at krisen havde kostet os 250 mill. kr. i fremmed valuta alene på olie og benzin. Det var jo grumme mange penge, men det var da også gale oplysninger. Det er klart og tydeligt vist, at den store importstigning i årets første kvartal i alt væsentligt skyldtes en kraftig stigning i importens mængde. Det er yderligere dokumenteret, at Suezkrisens indvirkning på vore importpriser på flydende brændsel højst har medført en forhøjelse på mindre end ca. halvdelen af det beløb, jeg nævnte før. Heroverfor står så den kendsgerning, at skibsfrakterne steg meget stærkt. Kyndige erhvervsfolk er tilbøjelige til at tro, at vi, alt taget i betragtning, ikke har haft noget valutaunderskud på krisen, og de forslag, som nu er til behandling, og som regeringen har fundet det fornødent at komme med, bekræfter vel også denne opfattelse.

Jeg vender mig så til det radikale venstres valgkamp. Den blev jo ført på kønne ord om samarbejde. Valgkampen igennem talte de radikale ledere om den store samling. Derved slap de for at tage et klart standpunkt; bekende kulør ville man ikke.

Landets tre store partier, socialdemokratiet, venstre og det konservative folkeparti, havde alle gjort klart, at de ikke ønskede en samlingsregering. De havde gjort det klart, at en sådan kun hører hjemme under særlige forhold, i nationale ulykkestider som f. eks. under besættelsen. I fredstid må det, som Hørup sagde, være folkestyrets mening, at vi deler os efter anskuelser. Ikke mindst årene efter krigen har jo vist, at der er to meget forskellige anskuelser, den socialdemokratiske og den liberale. Det er blændværk, når man fra radikal side foregøgler befolkningen, at der i principielle spørgsmål

kan slås bro mellem disse to anskuelser. Det kan der ikke.

Den højtærede økonomiminister hr. Bertel Dahlgaard har under hele valgkampen vist sig som en meget dygtig balancekunstner. (*Økonomiministeren* [Bertel Dahlgaard]; Selvfølgelig!). Selvfølgelig, siger den højtærede minister. Det er først efter valget, at han er sluppet til at sige nogle mærkelige ting. Før valget var hans udtalelser bestandig formuleret således, at det radikale venstres opgave ikke var at støtte noget andet parti, men at føre en politik. Den omtalte politik var den, der kom til orde i det såkaldte Nyborgprogram. Hovedlinjen i dette program var den samme som hovedlinjen i de synspunkter, venstre og det konservative folkeparti til stadighed har gjort gældende. Men dermed er vel også sagt, at Nyborgprogrammet pegede på helt andre veje end dem, der førte til socialdemokratiet. Under den afsluttende folketingsdebat i april måned påviste jeg, at der var stor overensstemmelse mellem de tre liberale partiers synspunkter, at der — god vilje forudsat — var store muligheder for et frugtbart samarbejde.

Den højtærede økonomiminister, som dengang var sit partis politiske ordfører, bekræftede denne indstilling. Han sagde — jeg må bede den høje formand om tilladelse til et citat nu og senere nogle enkelte andre —:

„Hvis venstre og de konservative vil være med til at gennemføre de ting, der blev fremført på Nyborg Strand, de programpunkter, om man vil kalde det sådan, og socialdemokratiet ikke vil, vil vi gennemføre dem sammen med venstre og de konservative.“

Både medlemmerne af det høje ting og vælgerne måtte få det indtryk, at det radikale parti ikke længere var tilfreds med at støtte socialdemokratiet, men at man nu søgte sine egne liberale synspunkter gennemført. Radikale vælgere, der gerne så en sådan liberal politik, kunne føle sig trygges. Viste valget fremgang for de liberale synspunkter, måtte det naturligvis komme til en drøftelse mellem de liberale partier om mulighederne for en gennemførelse af disse fælles liberale synspunkter. Det indtryk måtte disse vælgere få, og dette måtte vel også være meningen med udtalelsen.